

РЕШЕНИЕ

№ 26844

гр. София, 03.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 15.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **6407** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на С. К. Б., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1266863 от 29.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор при Районно управление (РУ) Г. в Областна дирекция на вътрешните работи - С., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП му е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП, 6 месеца“.

Жалбоподателят – С. К. Б., оспорва заповедта като незаконосъобразна. Поддържа, че не е бил уведомен и не му е било известно, че управляваният от него автомобил е със служебно прекратена регистрация поради липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Навежда доводи, че при липса на знание за прекратената регистрация не е налице виновно извършено административно нарушение, поради което липсва и материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. Позовава се на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. на ВКС и ВАС, като счита, че при липса на уведомяване на собственика за служебно прекратената регистрация деянието по чл. 175, ал. 3 ЗДвП е несъставомерно. Поддържа още, че мярката не съответства на целта на закона и нарушава принципа на съразмерност, тъй като засяга правата му без да е налице законово основание за това.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена. Претендира направените по делото разноски. Жалбоподателят се представлява от адв. М. С..

Ответникът – младши автоконтрольор при Районно управление Г. в Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С., не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и провери оспорения акт с оглед правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 29.03.2026 г., около 08:38 часа, на републикански път втори клас № 81, с посока на движение от [населено място] към [населено място], км 32.400, жалбоподателят С. К. Б. е управлявал товарен автомобил „Ф. К.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Поликарт Инженеринг“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. При извършена полицейска проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 06.03.2024 г. по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 5010016/29.03.2026 г.

На 29.03.2026 г. е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1266863, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, за срок 6 месеца. Заповедта е връчена на жалбоподателя на същата дата.

Съдът извърши служебна справка в публично достъпния електронен регистър на Гаранционния фонд - <https://www.guaranteefund.org/bg/>, от която се установява, че към 01.07.2026 г., 22:33 часа, за превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] няма валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

Съдът извърши служебна справка в публично достъпния Търговски регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел на адрес: <https://portal.registryagency.bg>, за актуалното състояние на „Поликарт Инженеринг“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. От същата се установява, че управител и едноличен собственик на капитала на дружеството-собственик на процесния автомобил е С. К. Б..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването, в законоустановения срок и срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която са определени службите за контрол по ЗДвП. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от същата заповед областните дирекции на Министерството на вътрешните работи, в рамките на обслужваната от тях територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Със Заповед № 517з-613/17.02.2026 г. на директора на ОДМВР – С., издадена на основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП, са оправомощени длъжностни лица от ОДМВР – С. да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171 ЗДвП, сред които и младшите автоконтрольори в районните управления при ОДМВР – С.. От приложените по административната преписка писмени доказателства се установява, че към датата на издаване на процесната заповед нейният издател В. Ц. П. е заемал длъжността младши автоконтрольор към РУ – Г. при ОДМВР – С., като длъжността му попада в кръга на оправомощените със заповедта на директора на ОДМВР – С. длъжностни лица. Ето защо съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е

издаден от материално и персонално компетентен орган.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП – индивидуализация на административния орган, адресата, фактическите и правните основания за издаването ѝ и разпоредената принудителна административна мярка. Ето защо не се установяват пороци във формата на акта, които самостоятелно да обуславят неговата отмяна.

Съдът не констатира и съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването на акта.

Спорът по делото се концентрира върху въпроса дали при издаването на заповедта са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на принудителната административна мярка и дали същата съответства на целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. з) ЗДвП за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „времено отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по б. а) – ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство, като съгласно хипотезата на б. з) г) срокът е до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 3 ЗДвП.

Съгласно чл. 175, ал. 3 ЗДвП се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

В конкретния случай от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че към датата на извършената проверка жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Управлението на МПС със служебно прекратена регистрация по аргумент от чл. 140, ал. 1 ЗДвП се приравнява на управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, поради което материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП е била налице.

Основните възражения на жалбоподателя са свързани с липсата на надлежно уведомяване относно служебното прекратяване на регистрацията и липсата на знание за това обстоятелство. Тези доводи съдът намира за неотнормирани към предмета на настоящото производство.

Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не представляват административни наказания. Те имат преустановителен и превантивен характер и целят предотвратяване или преустановяване на административни нарушения и обезпечаване безопасността на движението по пътищата. Поради това прилагането им не е обусловено от установяване на вина у адресата на мярката, а от наличието на предвидените в закона обективни материалноправни предпоставки.

Следователно въпросът дали жалбоподателят е знаел или е могъл да знае за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила, както и въпросът за надлежното уведомяване по реда на чл. 574 КЗ, са обстоятелства, които биха имали значение при преценката за наличието на вина в рамките на административнонаказателно производство по ангажиране на отговорност за нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, но са извън предметния обхват на настоящото производство по съдебен контрол върху принудителна административна мярка.

Не променя този извод и позоваването на жалбоподателя на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. на ВКС и ВАС. Същото касае въпросите, свързани със съставомерността на деянието и субективната страна при ангажиране на

административнонаказателна или наказателна отговорност, но не променя обективния характер на предпоставките за прилагане на принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП, при които законът не поставя като условие установяване на вина у адресата.

Съдът намира за неоснователни и доводите за несъответствие на мярката с целта на закона. От направената справка в Гаранционния фонд се установява, че и към 01.07.2026 г. за процесното моторно превозно средство не е налице валидна застраховка „Гражданска отговорност“, поради което причината, довела до служебното прекратяване на регистрацията, не е отпаднала. Това обстоятелство отличава настоящия случай от хипотезите, при които непосредствено след проверката е сключена валидна застраховка, регистрацията е възстановена и противоправното състояние е преустановено, вследствие на което може да се постави въпросът дали продължаващото действие на мярката все още обслужва целта на закона. Именно поради това практиката, при която съдът приема отпадане на целта на ПАМ вследствие незабавно преустановяване на противоправното състояние, е неприложима в настоящия случай.

В разглеждания случай подобна хипотеза не е налице. Напротив – противоправното състояние продължава да съществува и към момента на приключване на устните състезания, поради което целта на приложената принудителна административна мярка не е отпаднала. При това положение мярката продължава да изпълнява присъщата превантивна и преустановителна функция, насочена към защита на обществените отношения, свързани с безопасността на движението по пътищата и гарантиране участието в движението само на моторни превозни средства, отговарящи на законовите изисквания.

За пълнота следва да се отбележи, че макар жалбоподателят формално да не е собственик на процесното моторно превозно средство, от публично достъпните данни в Търговския регистър се установява, че същият е едноличен собственик на капитала и управител на дружеството – собственик на автомобила. Това обстоятелство допълнително отслабва фактически доводите му, изградени върху тезата за пълна откъснатост от регистрационния и застрахователния статус на автомобила, макар съдът да подчертава, че този въпрос не е решаващ за настоящия спор.

С оглед на изложеното съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и с целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. Б., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-1266863 от 29.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор при Районно управление Г. в Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи - С..

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: